

גן הבדולח

מריאן קאשווארי אזאד
נסיים אזאדי

עצוב היה בבית אחרי מותו
של סבא. אבא שתק, אמא
בכתה והילד הקטן הפסיק
לשחק. מקלו של סבא נשאר
בודד ליד מיטתו. איש לא
צחק יותר.

בלילה השמיים התכסו
בכוכבים וירח כסוף זרח.
הילד הקטן שם את ראשו על
כרית וחשב על החרוזים
האדומים במחרוזת של סבא.
הם הזכירו לו תמיד גרגירי
רימון.
סבא חסר לו וחסרו לו הידיים
ששמו את הגרגירים לפיו.

הוא עצם את עיניו וחלם
שסבא התיישב על מיטתו.

הייתה לו המחרוזת ביד, אך לא המקל.
הילד פתח את עיניו "למה עזבת?"
שאל.

סבא הוציא רימון גדול מכיס ואמר
"כעת אני כאן והבאתי לך רימון." הילד
חיבק את סבא ולקח את הרימון. שאל
"לאן הלכת?"
סבא ליטף את זקנו הארוך ואמר
"למקום יפה מאוד."

"לא לקחת את המקל
אתך. איך תלך בלי
מקל?" שאל הילד.
סבא צחק ואמר "כעת
כבר לא כואב לי דבר.
אני במקום בו אין
כאבים. רגליי חזקות
עכשיו. הבט!" סבא
קם והלך בחדר. גבו
היה כבר ישר ורגליים
לא רעדו.

הילד אמר "ספר לי לאן הלכת."
סבא הביא אותו לחלון והצביע על השמיים.
אמר "ראה את הכוכבים. כל פעם שתינוק
נולד נדלק כוכב. הוא שייך לתינוק. כוכב
כסוף יפה. בעולם הכוכבים הכל בהיר."
הילד שאל "גם לי יש כוכב?" סבא ליטף את
שערותיו ואמר "גם לך יש כוכב. ואני חזרתי
לשלי."
"תיקח אותי לכוכב שלך?" שאל הילד.

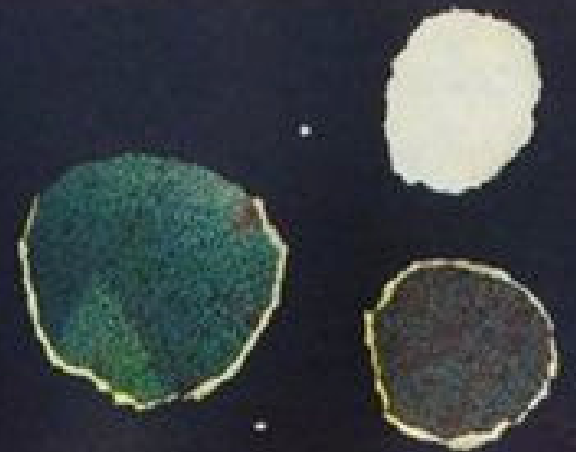

סבא חשב רגע ואמר "אקח אותך כדי שתוכל
לראות את המקום." הוא אחז ביד הילד וזה עצם
את עיניו. כשפתח אותן ראה שהוא עומד על
כוכב כסוף יחד עם סבא.
סבא אמר "הכוכב שלי יפה נעים. עשיתי עליו
גינה עם פרחים מבדולח צבעוני. בוא ותראה."

הילד הלך אחרי סבא. הם הגיעו לגינה
מלאה בפרחי בדולח. הילד שאל "מאין
כל הפרחים האלה?"
סבא הוציא את המחרוזת שלו ואמר
"אלה זרעי פרחים. כשזורעים אותם
בכוכב, נובטים פרחי בדולח צבעוניים.
תרצה לזרוע פרח?"

הילד שמח. עשה גומה באדמה כסופה ושם בו חרוז. סבא צחק ואמר "יפה. עכשיו נמתין לפרח."

ואמנם יצא פרח מאדמה. פרח אדום כמו גרגיר רימון. אבל סבא אמר "צריך לחזור לפני שהוריק יתעוררו. אבל תבטיח לי דבר אחד."
"מה?" שאל הילד.
"תבטיח להיות שמח וצוחק. כשאתה צוחק ומשחק גם אני מרגיש שמח.."

פתאום כוכב קטן הופיע ליד כוכב של סבא.
סבא חייך ואמר "הבט, נולד תינוק." "הילד קפץ
בשמחה ואמר "אבל הכוכב קטן מאוד". "כמו
הבעל שלו" אמר סבא ושניהם צחקו.

"תזכור שרק אתה ואני יודעים את סוד
הכוכבים" אמר סבא. הילד נישק אותו ועצם
את עיניו.

בבוקר הוא החזיק בידיו את
המחרוזת של סבא. הוא
הביט בשמיים, וידע שסבא
רואה אותו. הוא קם, רץ לגן
ושיחק כל היום.

כשצחק צחקו גם אבא ואמא שלו,
וסבא על הכוכב צחק עוד יותר מהם.